

Thôi Nàng ở Lại

Nguyễn Bính

Hoa đào từng cánh rơi như tuyết
Xuống mặt sân rêu những giọt buồn,
Như những tim tình tan vỡ ấy,
Nhện già giăng mắc sợi tơ đơn.

Nàng đến thăm tôi một buổi chiều,
Những mong chấp nối lại thương yêu.
Nhưng tôi không dám, tôi không thể...
Chấp nối bao nhiêu, khổ bấy nhiêu !

Nàng hỏi ! Tôi không thể dối nàng,
Dối tôi, mà lại nói yêu đương.
Tôi giờ như một người tang tóc,
Chả dám cùng ai dệt mộng vàng.

Nàng hãy vì tôi đoan một lời:
"Từ nay nàng đã hết yêu tôi,
Từ nay ta sẽ xa nhau mãi,
Và sẽ quên nhau đến trọn đời."

Nàng hãy đi xây lại cuộc đời,
Rồi đây ai nhắc đến tên tôi,
Và ai có hỏi: --"Là ai nhỉ ?"
Nàng lạnh lùng cho: --"Chả biết ai !"

Tôi sẽ đi đây ! Tôi sẽ quên.
Trọn đời làm một kẻ vô duyên,
Trọn đời làm một thân cô lữ,
Ơ? mọi đường xa, ở mọi miền ...

Ai đi chấp lại cánh hoa rơi ?
Bắt bóng chim xa tận cuối trời.
Có lẽ ngày mai đò ngược sớm,
Thôi nàng ở lại để ... quên tôi .